

otroci potrgajo rožic, naj jih poneso tudi domu, da si jih spravijo v kupico z vodo:

Tu hočem spregovoriti tudi nekaj besed o grdi navadi nekaterih otrok, da hočejo vse otipavati in v roko vzeti, da s takim počenjanjem marsikaj pokvarijo in zamažejo je umevno. Imetje starišev naj jim bode sveto; njega se ne smejo dotakniti. A če bodo spoštovali imetje svojih starišev, spoštovali bodo i tuje.

Ob jednom se navadi otrok po takem ravnanji na varičnost. Mati naj ga navadi čuvati svojo obleko, svoje igrače, knjige itd. Če potre otrok svojo igračo, ni prav nič manj kazniv, kakor če potere dragoceno vazo, ali kaj sličnega.

Dobro je tudi, če se dá večjemu otroku na teden ali na mesec nekaj denarja, da si preskrbuje potrebne malenkosti: peresa, svinčnike, papir itd. sam. Svoje izdatke pa naj skrbno zabeleži a na koncu tedna, meseca, naj se izkaže pri stariših z računom. Če je slabo gospodaril ter mu je denar pošel pred obrokom naj se mu ne da družega. Če se mu pa le da, naj se ta svotica pri prihodnjem obroku obračuna. Otrok naj sam trpi posledice svoje potratnosti. Nikdar pa naj se ne da otroku denarja v roko, s kojim sme gospodariti brez vsakega nadzorstva. S tem se mora otrok navaditi na potratnost. Nikdar naj se mu pa tudi ne da takozvana hranilnica (Sparbichse) v kojoj se mu spušča pri vsaki možni priložnosti kak grošek, da se mu tam nakopiči zaklad brez drugega pomena, nego da se mu množi ter da ga otrok včasih ogleduje žarečih, poželjivih očij. Tako se mora vzgajati skopost in lakomnost. Otrok naj se štedi, dobro a vedeti mora zakaj in štediti more proste volje, tako n. pr. da spravlja en del svojih mesečnih dohodkov v kak poseben namen, da si kupi konečno knjigo, ali karkoli. Pazi, tedaj mati, da si ne vzgajaš namesto štedljivega človeka neznosnega, neusmiljenega, trdosrčnega lakomneža!

Marsikatera mati se čudi svojemu otroku, kako je radodaren in dobrega srca, če nosi z veseljem revežem novcev, koje mu je ona stisnila v roko. Motiš se, draga mati, tvoje dete stori to le v svojo zabavo a o radodarnosti ne ve še nič. Saj njega to ne zadeva, on sam ne čuti radi tega nobenega pomanjkanja, sipati imetja drugih okoli sebe še ne priča o radodarnosti. Le onega otroka smemo zvati radodarnega, ki prostovoljno od svojega da, če n. pr., dasi sam lačen, deli svoj kruh z drugim otrokom, to nam priča o njega dobrem srcu. Takega otroka smeš biti vesela mati! Če hočes tedaj vzgojiti svojega otroka do radodarnosti, vspodbujaj ga, da bode posegel v svojo lastno mošnjo, odtrgajoč si od svojega malega imetja.

Zgodaj naj navadi mati svojega otroka tudi na snago. Na cesti naj mu ne dovoljuje skakati po vseh lužah in mlakah, da se mu vsa obutev oblani in zamaže, kar otroci storé s posebno radostjo. A tudi pri igri naj bode snažen. Če si je roke zamazal, naj pride domu, da si jih opere. Nikdar naj ne sedé k mizi zamazan in razmršen, marveč naj se očedi, predno stopi v jedilnico. Otrok naj ima tudi svoj robček v žepu, da si lahko no-

sek sam osnaži, če treba. Ni ostudnejšega, nego Goethejevi sloveci „Rosnäschen“. Če je mati v tem obziru le količkaj skrbna, lahko navadi že dvoletnega otroka, da priteče k njej, ko mu treba nasek brisati. Tako naj bodo tudi pri jedi otroci vedno snažni. Jedila naj nosijo v usta a ni jih treba razlivati po sebi in po mizinem prtu. Tudi naj gleda mati na to, da ne bodo razmazali jedil po krožniku, kar posebno radi storé če jim jed ne diši. (Pride še.)

Venezia.

Venecija, Venecija ti sjajna,

Začarana kraljica,

Morjá boginja bajna!

Kakó nevsmilno vekov se množica

Maščuje nad teboj, grdeč ti lica!

Še vedno ljubko v belkaste se pene

Razbija tiho čarobna laguna

Ob starih dvorcev mramornate stene,

Im bledolična luna

Prekrasno se v kanalih tvojih ziblje;

Pa jasno kaže h krati

Kako le bolj k propadu se nagiblje

Vse kar ti vek je zlati

Nekdaj podaril, da ni blo ti para,

Oh, ti Venecija bedna ti in stara!

Od daljnih krajev tujcev roj prihaja

Ostankov ogledavat tvoja sjaja;

Anglež in Žid selita se ti v davne

Palače veleslavne;

A sinov tvojih množica se vmika

In po kanalih roma

Brez kruha in brez doma!

Kje prejšnja slava, kje je čast in dika.

Venecija, nekđaj takó velika?

Kot pestrhi ptic krdelo,

Spominov broj čez gondolirja pluje;

Zamaknjen v prošle zlate dni, vzdihuje

Veslar potr, in tiho, neveselo

V gondoli lehkotni

Ga ziblje val dremotni....

Pozor, veslar sanjavi!

Kaj brodi ti po glavi?

„Ej, gondola! kam z'jaš, veslar ti bore? —

Iz sanj vzbudi se: „Pronto! qua signore“!

In vdano čolnek pelje

Bogatega mu tujca na povelje.

In če zvečer v družino

Za kruh, za ribo in za bore vino

Prinese liro, dar nenadne sreče,

Iz glave prepodí skrbí moreče,

Hvaleč vse vprek, Krščana, Turka, Žida

Ki nosijo dobička mu in prida!

Zamejski.